

Das djanaawar
ke khiessa

Tien fabels

Das djanaawar ke khiessa

Tien fabels

Ie khiessa bahoet poeraan hai aur dher manai doenia me djaane hai. Ie poestak me aath khiessa kahal hai sriematie W. Dharampai aur doeigo sriematie S. Moella se Sarnaamie Hiendoestanie me.

Deze verhalen zijn heel oud en over de hele wereld bekend. In dit boek worden acht verhalen door mevrouw W. Dharampai verteld en twee door mevrouw S. Moella in het Sarnami Hindoestani.

Instituut voor Taalwetenschap
Paramaribo
Suriname

Illustraties: Carolyn Dyk

Nederlandse vertaling: A.L. Bosch

Serie leesboekjes in het Sarnami Hindoestani

Eerste uitgave: 1976 3C

Tweede uitgave: 1986 3C

Derde uitgave: 1987 D

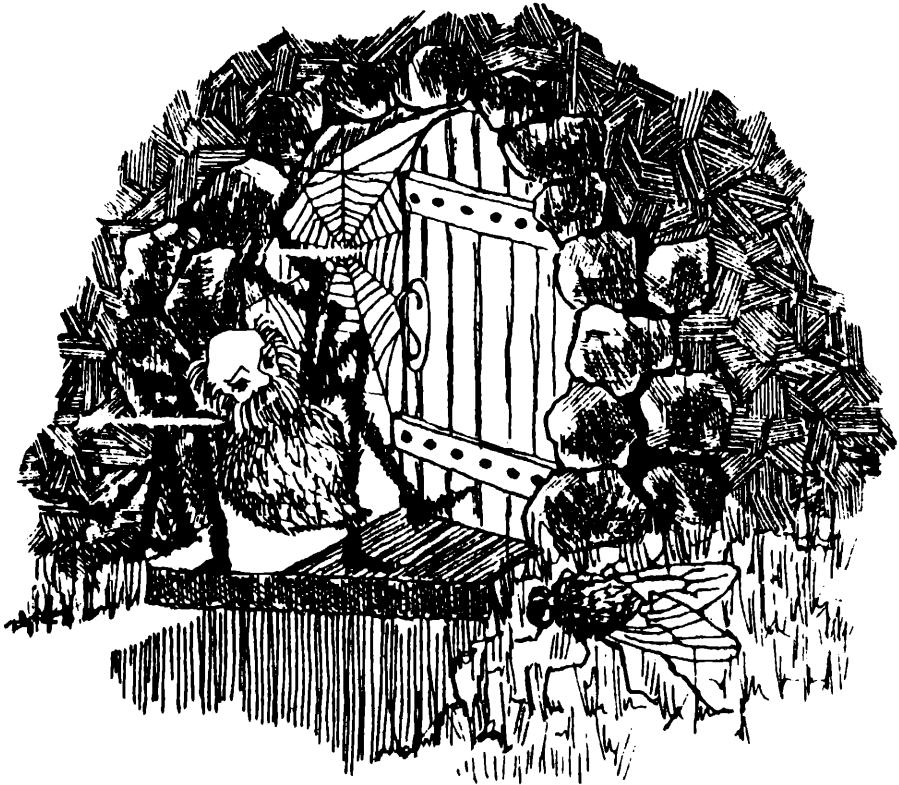
Alle rechten voorbehouden
Instituut voor Taalwetenschap
(Summer Institute of Linguistics)
Postbus 1919, Paramaribo Zuid
Andirastraat 54

Printed in Suriname

Ek makra aur maatjhie ke khfessa.

Ek dien makra aapan hol me baithal raha.
Tab atjakke me ek maatjhie hoewa aail ghoeme. Tab
makra bole hai maatjhie se: "Toe na maange hai
hamaar ghare tjale dekhe? Hamke bahoet barhia ghar
hai. Bakie toke hamaar serhie par tjahare ke parie.
Tab toke ham bahoet barhia tjiedj dekhaabe."

Tab maatjhie bole hai: "Ham na djaab tore serhie
par tjahare. Ham djaaniela tore ghar me kaun tjiedj

hai. Toe sotje hai kie ham paagal baatie? Dje tore ghar me dja hai, te kabhie na lautke aawe hai."

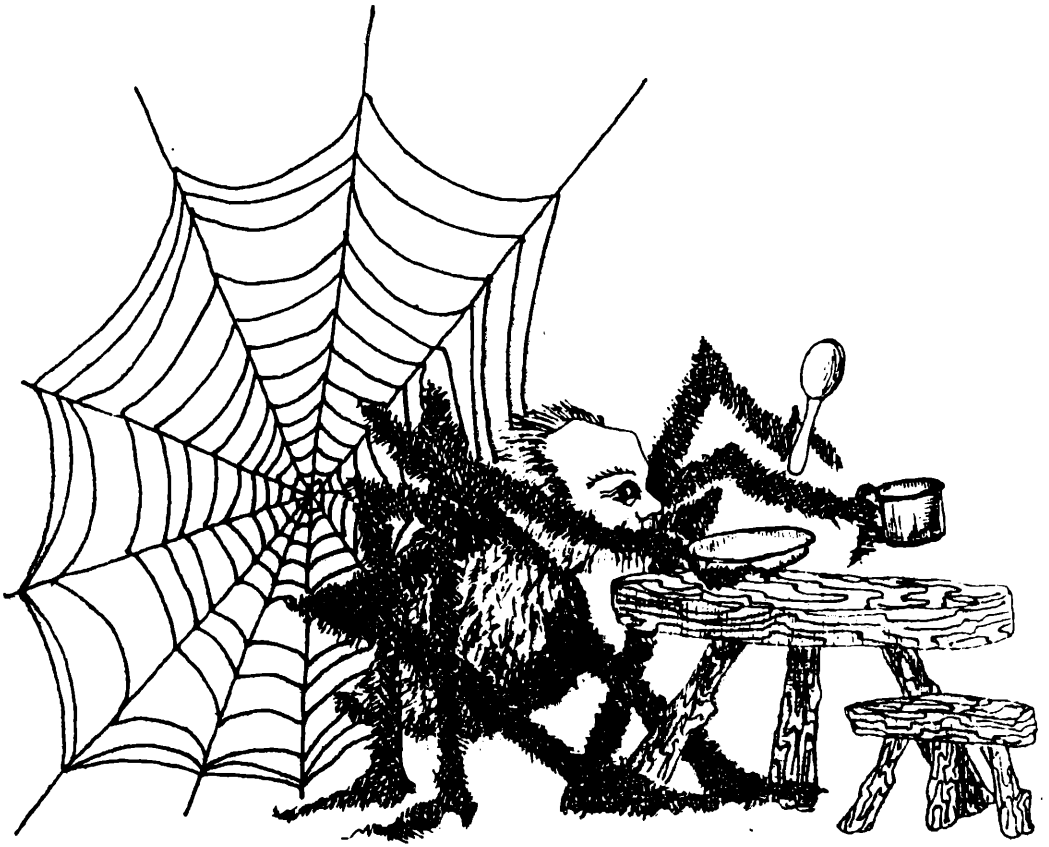
Tab makra ek tjalaakie sotjies aur bolies: "Ham toke bahoet tjaahiela. Hamaar koekroe me bahoet mietha mietha khaaik hai. Toe na maange hai tjale khaai?"

Tab maatjhie bole hai: "Na, na, ham djaaniela tore koekroe me kaun tjiedj hai, aur ham na maangiela khaai."

Tab makra ghoemke tjal gail. Bakie oe djaanat raha kie maatjhie phien se lautke aaiga. Oe ekgo kona me djaalie lagaais aur tafra par sab tjiedj dharies khaai ke khaatien. Tab kamaarie ke lage djaaike soeroe karies ekgo giet gaawe ke:

"He maatjhie, tor pakna djaise nag aur tjaanie hai. Tor moerie par barhia tjoerkié hai, aur tor aakhie djaise soendar motie hai."

Tab maatjhie djab etna mietha baat soenies tab aaieke thora doer par khara hoi gail. Aur djaise makra gaawat raha maatjhie dhiere dhiere aur nagietj aail. Oe khaalie aapan tjamkal aakhie sotje hai aur aapan soendar kapra sotje hai aur aapan moerie ke tjoerkie ke.

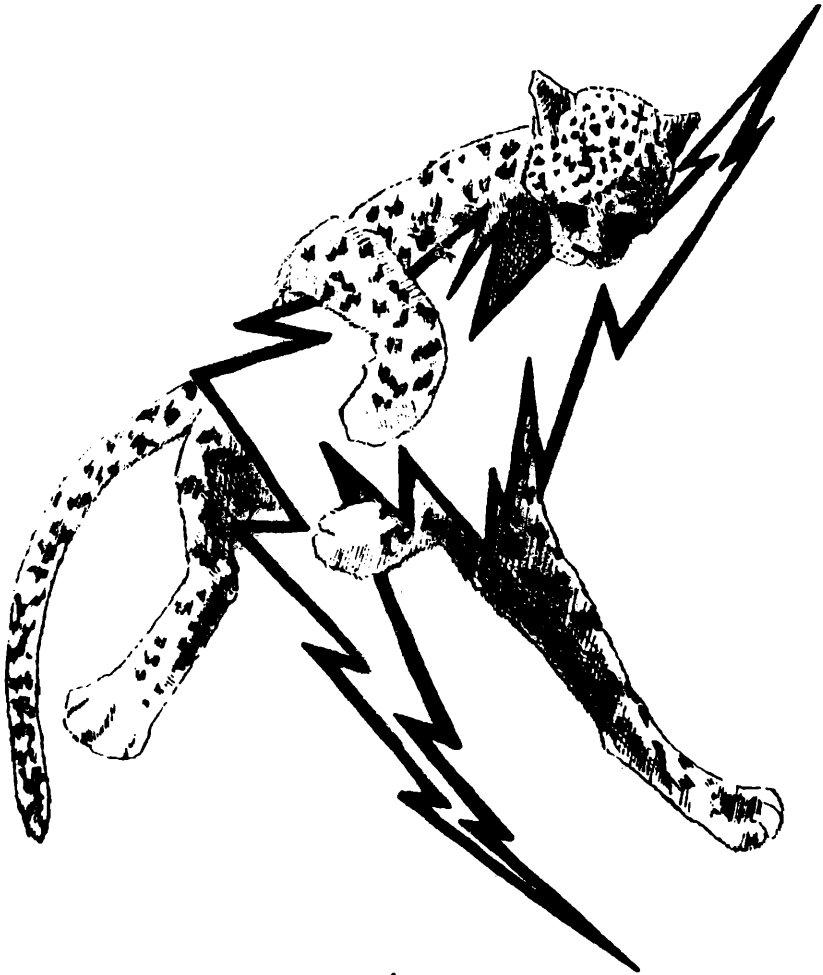

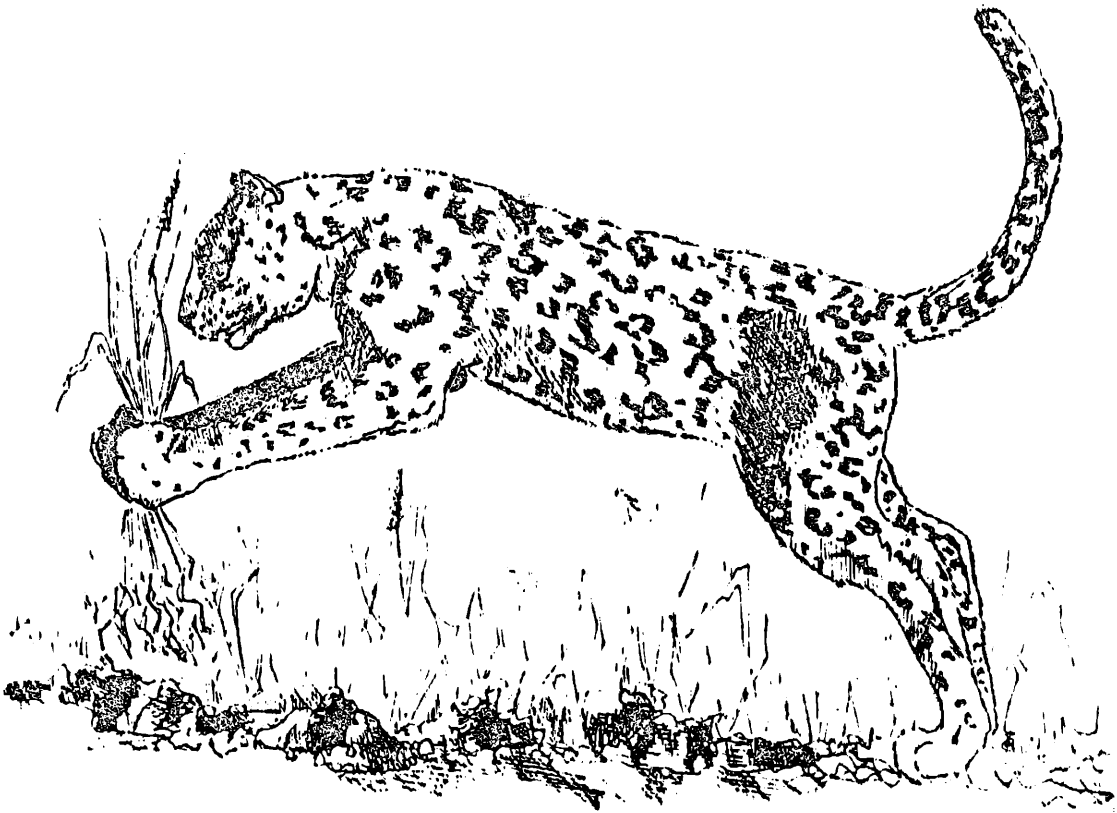
Tab atjakke me koedke makra okar piethie par
baith gail aur ghiesaraaike aapan ghar me legail.
Ohie dien se maatjhie kabhie na lautke aail hai.

Ie khiessa se sandjhe ke tjaahie kie kabhie na koi
ke mietha baat me pare.

Ek baagh aur biedjalie ke khiessa.

Ek rodj baagh aail biedjalie ke lage. Oe dekhies kie biedjalie baithke ekgo danda banaawe hai. Baagh sotjies kie biedjalie ekgo djanaawar hai aur maangies oke khaai. Tab oe djaaike okre paatjhe se

djame biedjalle oke na dekh paawe. Tab oe koedal
biedjalle ke oeppar, bakie oke na pakar paais.

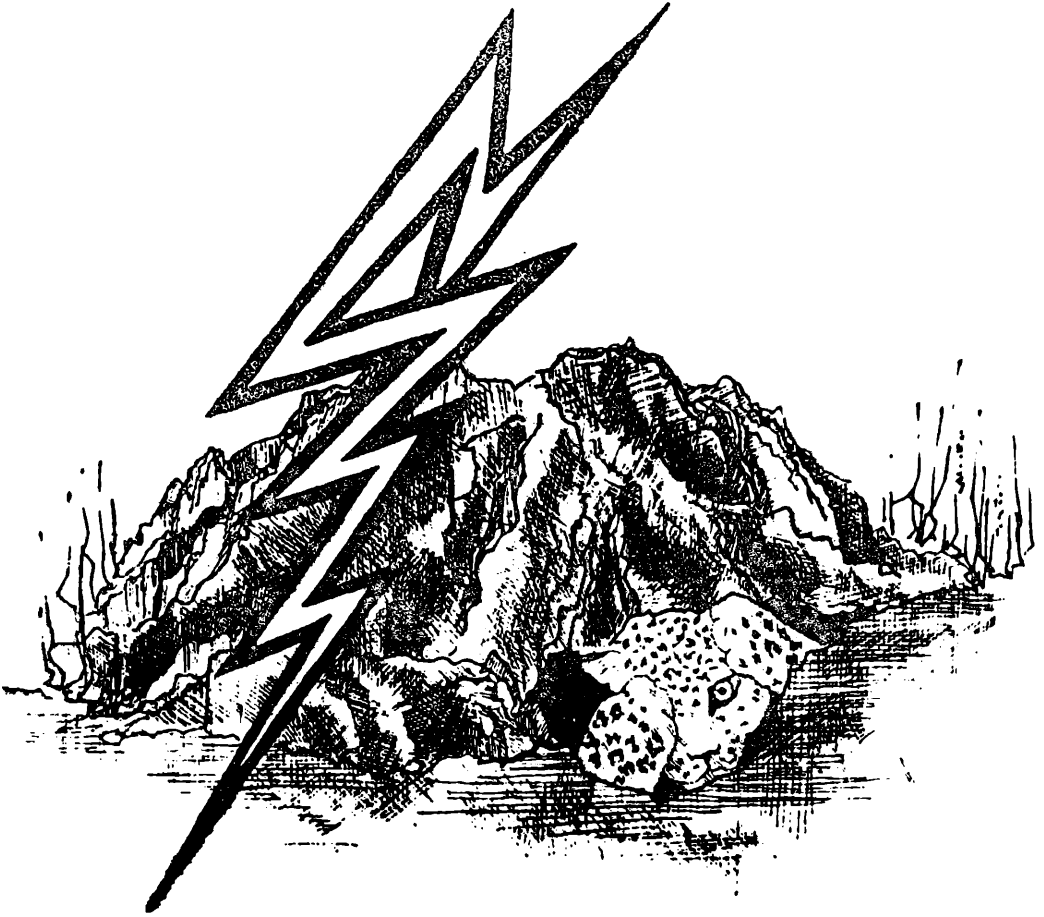
Tab baagh poetjhies biedjalle se: "Toe djabar
baate?" Tab biedjalle bolies: "Na, ham djabar na
baatie." Tab baagh bolies: "Ham tose bahoet doesar
rakam baatie. Ham etna djabar baatie kie ham sab
per ke daarchie toer sakiela. Dekh!"

Aur baagh per par tjaharke sab·daarhie toere lagal. Tab oe doesar per par tjaharke sab daarhie bhie toer dhaaries. Tab oe per par se oetral nietje, aur sab djamien ke ghaas oekhaare lagal. Tab oe thak gail aur djaaike soestaaï lagal. Oe bolles kie: "Toe dekhle kie ham ketna djabar baatie? Ham tose bahoet doesar rakam baatie." Tab oe djaaïke biedjalie ke kantie pietjhe karke baith gail.

Tab ka bhail? Biedjalie aapan danda leike bhaadje lagal! Tab atjakke me sab tjiedj howe lagal. Hauwa, barkha, baadar gardje lagal aur biedjalie bhie tjamke lagal.

Tab baagh dar ke maare per par tjahar gail, bakie biedjalie sab per ke oeloet deis djame baagh djamien par gier gail: Tab biedjalie okar gor pakaries aur oke gol me ghoemaawe lagal. Tab baagh tjharaaïke bhaag gail ekgo ieta ke tare. Tab biedjalie oke dekhies aur ieta par piete lagal djame baagh bahare nïekre.

Tab baagh phien ekgo doesar per par tjaharal, bakie biedjalie ohoe per oeloet deis. Tab baagh

haalie se djaatke ekgo hol me ghoes gail. Tabbo
hoewa par biedjalie okre bhie dekhies. Tab oe santie
khodke niekaare lagaŀ.

Ab baagh ke kahoe par soestaai ke na rahie gail
aur hardam se biedjalie okre paatjhe rahe hai.

Tab hauwa aur barkha se baagh bahoet thanda lagal. Thandha ke maare na tjal paawat raha. Tab oe djaaike soeroerke baith gail.

Tab biedjalie djab dekhies kie baagh soeroerke baithal hai, tab oe djaaike ose bolies: "Toe dekhle kie ham kaun tjiedj kar sakiela? Ham bhie djabar baatie. Toe na akele sab se djabar baate. Ham sotjiela kie ham tose djabar baatie."

Tab baagh sarmaai lagal aur djaaike aapan hol me ghoes gail. Aur oe dien se baagh logan bahoet deraai lage hai djab biedjalie tjamke hai.

Sahar ke moes aur diehaat ke moes.

Ek dien sahar ke moes gail diehaat me aapan bhaai ke ghar par ghoeme.

Diehaat ke moes garieb raha aur sahar ke tjaal na djaanat raha. Oe tjaahе garieb raha tabbo sab kol ke djaun gail ghoeme, oe oke hardam bhaat deis khaai ke. Bakiе sahar ke moes ke khaalie bhaat khaai ke na atjtjha lagal. Oe bolies:

"Bhaija, kaise toe diehaat me rahie sake hai?" Oe bolies: "Atjtjha, aaw tjalie. Ham toke dekhaabe kaise aur kaun rakam hamlog sahar me rahielea."

Bolies: "Atjtjha bhaija, tjal ek hapta hamre saath sahar me rahoe. Tab toe dekhieje kaise toe diehaat

me rahie sakat rahiele."

Atjtjha, doeno moes apne me batiaawe hai aur tjalal.

Rasta par aawat aawat oesab thak gail, aur andhiaar ke sahar ke moes ke ghar par pahoetjal. Tab sahar ke moes aapan bhaai se poetjhies kie: "Bhaija, ham toke tanie se khaana niekaar dei?" Tab diehaat ke moes bolies: "Ha, thiek hai." Tab doeno bhaai ghar me gail.

Oe ghar me ekgo barka kamra raha djaha manai logan nauta karies raha aur khaaik batjal raha. Aur batjal khaana raha bhaat, rotie, poelaurie, gos, bhoedjal makkai aur dher doesar mietha khaana. Tab doeno moes soeroe karies khaai ke.

Thora der me oesab ekgo bielaar ke awaadj soenies aur diehaat ke moes deraai gail. Bakie sahar ke moes bolies: "Na dera. Bielaar bhiettar na aai sake hai." Tab diehaat ke moes bhie koetta ke awaadj soenies aur phien deraai gail. Bakie sahar ke moes bolies: "Ie koetta ghar ke rakhwaala kare hai, koetjh na hai.

Tab atjakke me kamaarie khoel gail aur ek barka koetta kamra me koedat aail aur okre paatjhe ekgo bielaar bhie! Tab doeno moes dar ke maare nietje koedke aur bhaag gail.

Djab oe doeno sahar ke moes ke hol me pahoetj gail
raha tab diehaat ke moes bolies: "Atjtjha bhaai,
ham djaaila." Tab sahar ke moes tjauk gail aur
bolies: "Toe abbe dja hai?"

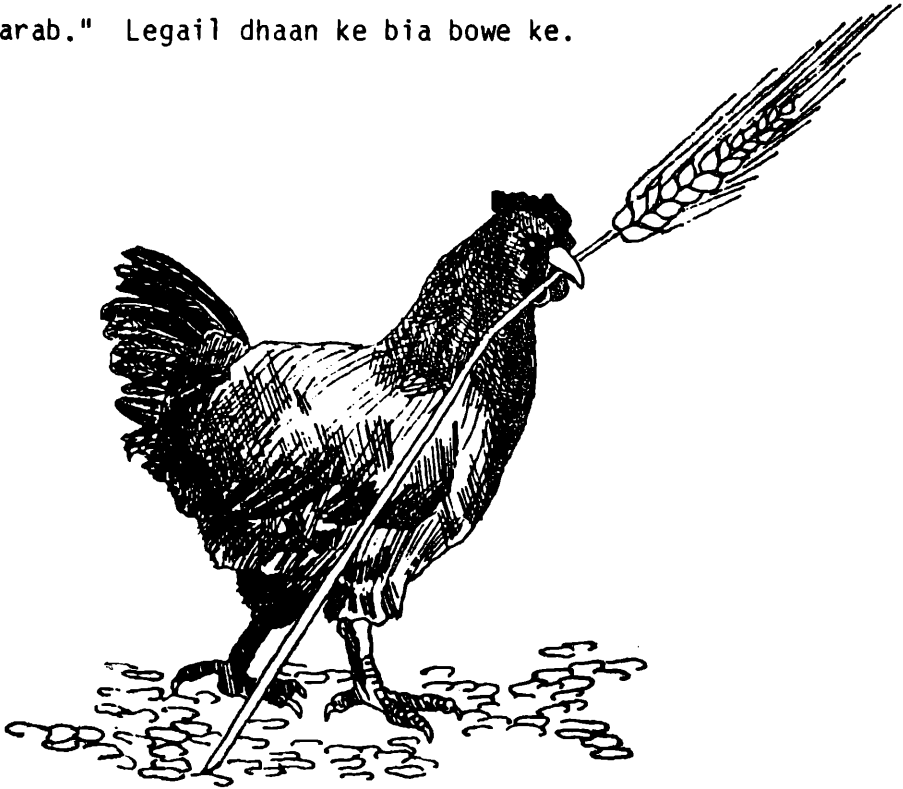
Tab diehaat ke bhaai bolies: "Bestar ham aapan
roekhe soekhe bhaat aur niemak khaai kie ham gos aur
bhoedjal makkai khaai aur dar me rahie."
Tab oe tjal gail.

Ek laal moergie ke khiessa.

Ekgo laal moergie raha. Ek dien oe kahoe kharbotat raha angana par. Tab oe ekgo dhaan ke bia paais. Tab moergie poetjhies sab se: "Ke boiga ie bia?"

Tab doksie ke kahaana raha: "Ham na bobbe." Aur bielaar ke kahaana raha: "Ham na bobbe." Aur koetta ke kahaana raha: "Ham na bobbe."

Tab laal moergie bolies: "Atjtjha, ham ie kaam karab." Legail dhaan ke bia bowe ke.

Tien mahienna baad dhaan pharal aur pakke lagal. Tab laal moergie poetjhies sab se: "Ke dhaan kaatiega?"

Tab doksie bole: "Ham na kaatab." Aur bielaar bole: "Ham na kaatab." Aur koetta bole: "Ham na kaatab." Tab laal moergie bolies: "Atjtjha, ham dhaan kaatab." Aur oe dhaan kaaties.

Tab laal moergie poetjhies: "Ke ie dhaan pietiega?" Tab doksie bolies: "Ham na pietab." Aur bielaar bolies: "Ham na pietab." Aur koetta bolies: "Ham bhie na pietab." Tab laal moergie bolies: "Atjtjha, tab ham dhaan pietab." legail oe dhaan pieties.

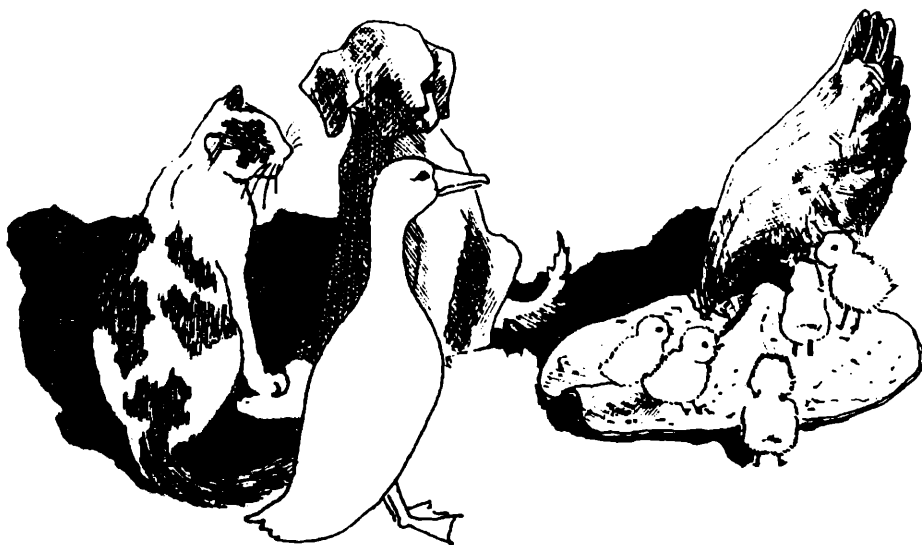
Tab okre baad me moergie poetjhies: "Ie dhaan ke ledjaai mierie me perwaawe?" Tab doksie bolies: "Ham na ledjaab." Aur bielaar bolies: "Ham na ledjaab." Aur koetta bolies: "Ham na ledjaab." Tab laal moergie bolies: "Atjtjha, tab ham ledjaab perwaawe." Aur legail dhaan mierie me perwaawe djaha dhaan piesaan bhail.

Tab laal moergie poetjhies: "Ke rotie banaaiga ie piesaan se?" Tab doksie bole: "Ham na banaab." Aur bielaar bole: "Ham na banaab." Aur koetta bhie bolies: "Ham na banaab." Tab laal moergie bolies:

"Atjtjha, tab ham ie kaam karab." Aur atjtjha sawaad waal rotie banaais.

Tab moergie poetjhies: "Ie rotie ke khaaiga?"
Tab doksie bolies: "Ham khaab." Aur bielaar bolies: "Ham khaab." Aur koetta bolies: "Ham khaab." Tab laal moergie ke kahaana raha kie: "Aise na hoi sake hai." Tab oe aapan sab batjtjan ke bolaaike oesabke khawaawe lagal.

Dje na maange hai kaam kare, oe bhie khaaik na paai.

Konkoni aur khetjoehie ke kahaanie.

Sab koi djaane hai kie konkoni thiek se dhaur paawe hai. Ek konkoni raha djaun maangat raha baadjie lagaawe kie kaun djanaawar sab se besie dhaur sakat raha. Okar kahaana raha kie kabhie na ek djanaawar oke djieties hai dhaure me.

Tab ek dien oe sab djanaawar se poetjhies: "Ke maange hai hamse baadjie lagaawe?" Tab khetjoehie bolies: "Atjtjha, ham ie baadjie lagab."

Tab konkoni ke khoeb hase lagal. Sab koi djaane hai kie khetjoehie tanko na dhaur paawe hai! Bolies: "Thiek! Ie khelwaar hamlog kare k'hoi! Ham toke rasta bhar ghoemke naatjab!"

Tab khetjoehie bolies: "Atjtjha, roek dja ie barka baat se. Bestar kie hamlog soeroe karab dhaure ke."

Thore der me djab sab batiaai tjoekal tab soeroe karies dhaure ke.

Konkoni etna doer talak dhaural kie oe djab ghoemke taakies tab khetjoehie ke na dekh paais. Tab oe roek gail dhaur ke aur gail soete. Oe djaanat raha kie oe khetjoehie ke djietiega.

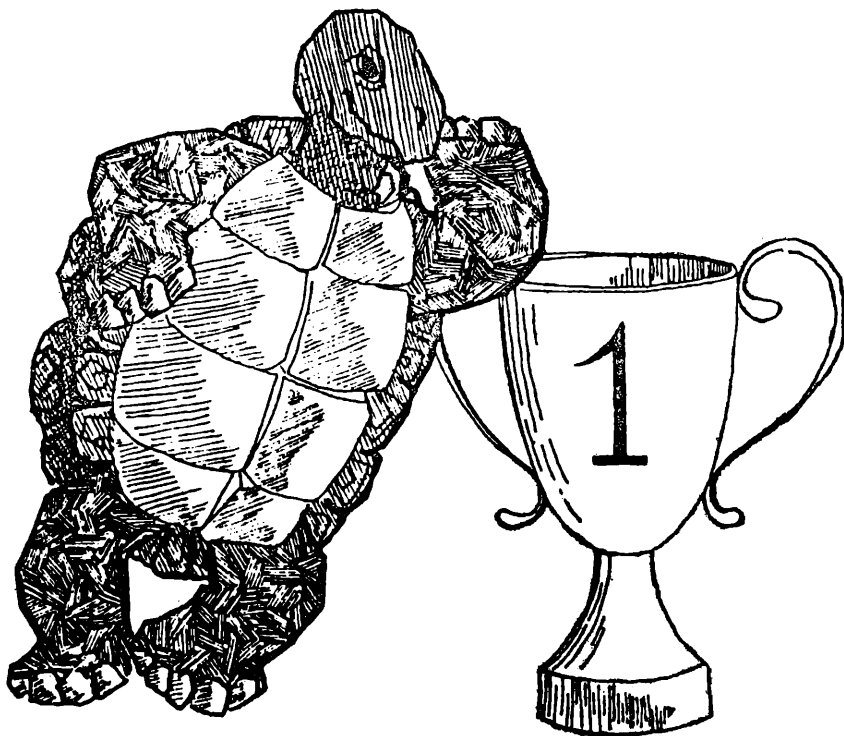

Etne me khetjoehie dhiere dhiere bahoet mehenat se
aaike aage pahoetjal.

Tab thora der me djab konkoni djaag gail tab dekhe
hai kie khetjoehie ekdam se tjienha lage pahoetj

gail hai. Aur djetna oe phlen dhaure lagal, tabbo
baadjie na djiet paals.

Tab khetjoehie bolies: "Dhiere dhiere kaam kare
se ek dien djaroeer poera hoi djaal."

Krabdagoe aur sabakoe ke khiessa.

Ek dien krabdagoe sabakoe ke apne ghare bolaais okre sanghe khaai khaatien. Oesab lagat raha djaise doeigo sanghatia.

Tab djab sabakoe aail tab krabdagoe khelwaar me soepoe ek paletie par dharies khaai ke. Bakie sabakoe ke moeh bahoet lamba hai, ohie se oe koetjh na khaai paais. Aur krabdagoe djab aapan pale'ie khaalie raha tab haalie se sabakoe ke khaaik bhie tjaat leis. Aur djaise sabakoe bhoekhaail aail raha. oisne bhoekhaail tjal gail.

Tab krabdagoe bolies: "Ie tor kasoer na hai. Saait toe ie khaana na tjaathe hai." Tab sabakoe bolies: "Ie to koetjh na hai. Ham bahoet maangiela kie ek dien hamaar saath aihe khaai:" Tab doeno djane ek dien phier se bataais kab oesab bhodjan karat sabakoe ke ghar me.

Tab oe dien krabdagoe gail sabakoe ke lage khaai. Tab sabakoe ka karies? Ek botal me djaun ke lamba moeh raha, oe khaana bharke tafra par dharies. Tab krabdagoe botal bahare se tjaate lagal. Oe to aapan moeh botal me na dhar sakat raha. Bakie sabakoe

aapan moeh botal me dhar deis aur sab khaaik kha
leis.

Tab sabakoe bolies: "Ham na pastaaila kie toe ie
khaana na khaile. Bahoet atjtjha khaaik raha."

Parhe waalan ke tjaahie samdjhe ke kie ham sab log
ek dien aapan kaam ke phal paabe.

Doel megha ke khfessa.

Doeligo megha raha. Ek dien oesab ekgo baltie ke korharhie par baithke khelat raha. Oe baltie me gaai ke doedh raha.

Tab ka bhail? Khelat khelat oesab doedh me gier gail! Aur oesab na djaanat raha kaise niekar djaai ke. Oe doeno paurat paurat, tab thak gail.

Bhiettar baltie ke bahoet sodjha aur tjiakkan raha. Oe doeno megha sotjat raha kaise niekar paaike hoi.

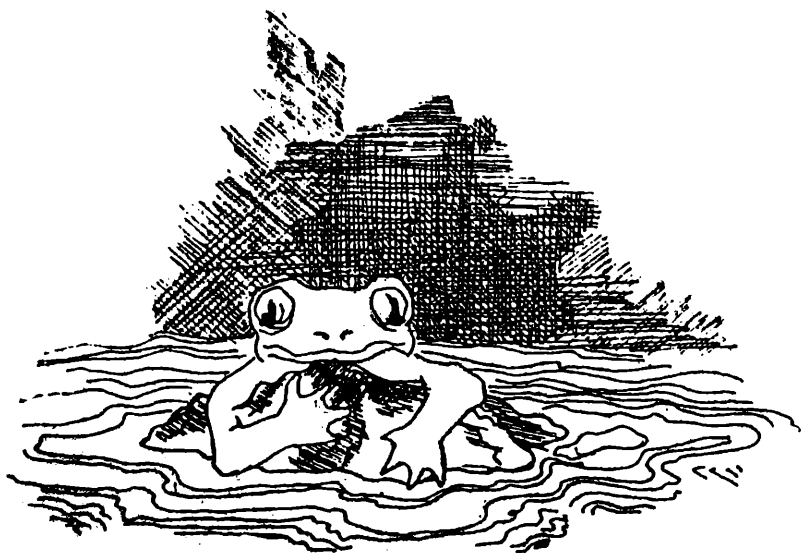
Djab talak oesab mauka na paais niekaare ke tab talak ohie me paurat raha. Aur djab talak oesabke hiemmat raha, tab talak baltie me raha.

Tab oesab bahoet thak gail aur ekgo megha sotjies: "Hamlog eman se kabhie na niekar paaike hoi. Atjtjha, ab hamme hiemmat na hai." Tab oe doebke mar gail.

Bakie ekwa megha sotjies: "Atjtjha, ham hiemmat bahaniela." Tjhatpataat tjhatpataat sotjies saait oke sahaara miel djaai. Ie megha hiemmat bahanies aur tjhatpataat tjhatpataat doedh me ghiew howe lagal. Aur tjhatpataat tjhatpataat ghiew djam gail.

Djas ghiew djam gail tas megha ke hiemmat auro
bhañl oeppar aawe ke. Aur djab oe dekhies ghiew
bahoet djam gail hai tab haalie se koedke niekar
gail!

Ie khiessa ke matlab hai kie: hiemmat kabhie na
harieje!

Tjierai djaun ke pjaas raha.

Ekgo tjierai raha. Ek dien djab oe aapan sab kaam kar tjoekal raha tab oke bahoet pjaas lagal. Tab oe ekgo gogliet dekhies djaun me paanie hai. Bakie oman dher paanie na raha, khaalie tanie se paanie raha.

Tab tjierai gail paanie pieje, bakie paanie bahoet nietje raha, oe na pie paais. Aur oke etna pjaas lagat raha!

Tab oe sotjies: "Kaun oepaai ham karte paanie pieje khaatien?" Tab oe etna baithke sotjies kaise paanie pie sake hai.

Tab sotjat sotjat ek oepaai paais! Oe patthar khodj khodjke gogliet me gieraais. Bahoet dher patthar oe khodjke gogliet me gieraais. Tab ie rakam se paanie dhire dhire oeppar ail. Etna mehenat kare se oe tjierai paanie paais pieje ke.

Ie khiessa ke matlab hai kie rodj kaam kare se ek dien djaroeer kaam poera hoi djaai.

Bhera tjaraawe waala aur bhaag ke khlessa.

Dher dien ke baad ek gaau me ekgo londa rahat raha. Oe rodj gaau bhar ke bhera ledjaat raha tjaraawe. Sabere oe bhera ledjaal gaau doer se tjhor deis ghaas khaai khaatien. Aur oe baithke taakie kie oe kaun tjiedj kare.

Ek dien oe sotjies: "Atjtjha, aadj ham dekhav kie ketna doer ham ieta biege paabe." Aapan kaam bahoet tjaahat raha, bakie djaun tem par bhera ghaas khaatat raha oe sotjies kaun tjiedj kare.

Tab oe dien oe sotjies ek khelwaar kare aur sab gaau ke manai ke dhourwaawe ke. Oe dhor dhor tjiellaai lagal kie:

"Baagh! Baagh! Aaw! Batjaaw!"

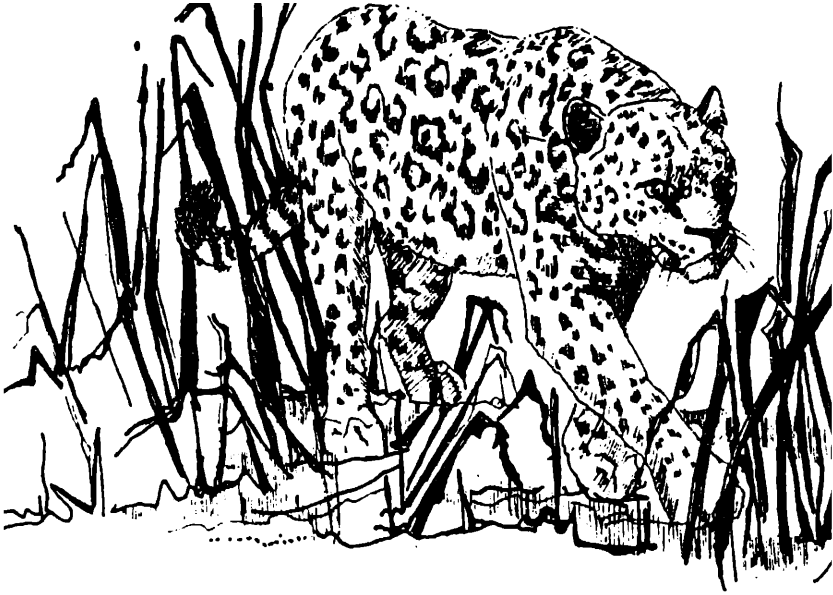
Gaau ke sab manai dhourke aail. Koi danda haath me leis, koi rasrie, aur sab aail dekhe kie ka howe hai.

Djab oesab dhourke londa lage pahoetj gail tab dekhies kie ekgo baagh na hai. Londa khoeb hare hai, bolies: "Aadj ham toelogke atjtjha se dhourwaalle hai!" Tab gaau ke manai logan bahoet

goessa lagal aur bolies: "Aadj se aisan kaam na karieje. Khaalie djab ekgo baagh aaiga tab hamlogke bolaije."

Ek hapta baad londa phier se boedjhaat raha.
Sotjies: "Ham sab log ke phien dhaurwaabe" aur
tjiellaais: "Batjaaw! Ekgo baagh! Ekgo baagh!"

Gaau ke manai logan dhaurke aail danda aur rasrie se. Bakie djab pahoetjal tab dekhies kie koetjh na bhail hai. Aur londa khaalie khara hoike hase hai. Oesab oke phien daaties aur gail ghare.

Tab doei rodj baad satj ekgo baagh aur ekaatgo bhera ke tjoraaike khaai lagal. Tab londa etna djor se tjiellaais kie: "Dhaur! dhaur! Ekgo baagh!"

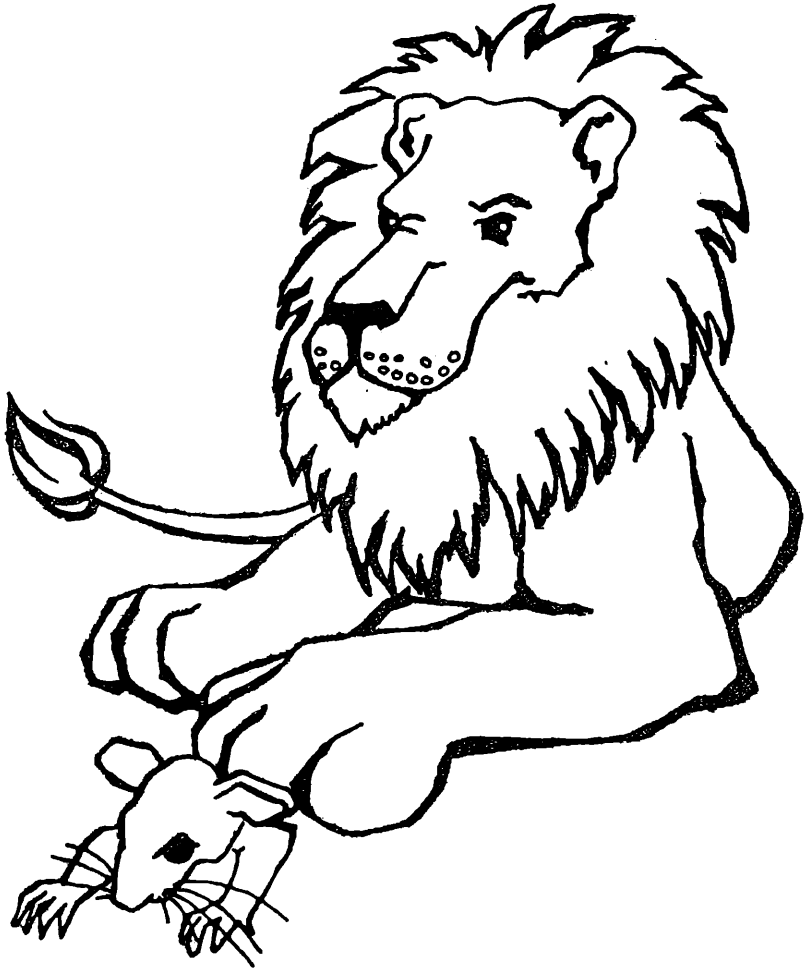
Gaau ke manai logan soenies bakie koetjh na bolies aur na aail. Sab koi sotje kie kie londa phien se djhoeth bole, aur oesab aapan kaam na tjhories aur na aail dekhe.

Bahoet der ke baad londa tjoepaaf gail djab dekhies kie koi na aawe hai. Oe samadjh gail kie gaau ke log ab oke na bieswaas kare hai. Ab oe koetjh na kar sakat raha. Khaalie taak sakat raha kaise baagh okar bhera maarke kha hai.

Ie khiessa se samdjhe ke tjaahie kie djaun manai hardam djhoeth bole hai, oke kabhie na koi bieswaas kariega.

Ekgo khiessa ser aur moes ke bfese me.

Ekgo ser raha aur oe djangal me rahat raha.
Ek dien oe ekgo per ke nietje soetat raha. Tab

ekgo tjnota moes aaïke okar piethie par iedhar se oedhar tjale lagal. Moes khaalie tjhota raha aur na djaanat raha kie ser ketna khatarnaak djanaawar hai.

Tab ka bhail? Ser djagal aur aapan barka pandja se moes ke pakaries aur maangies khaai.

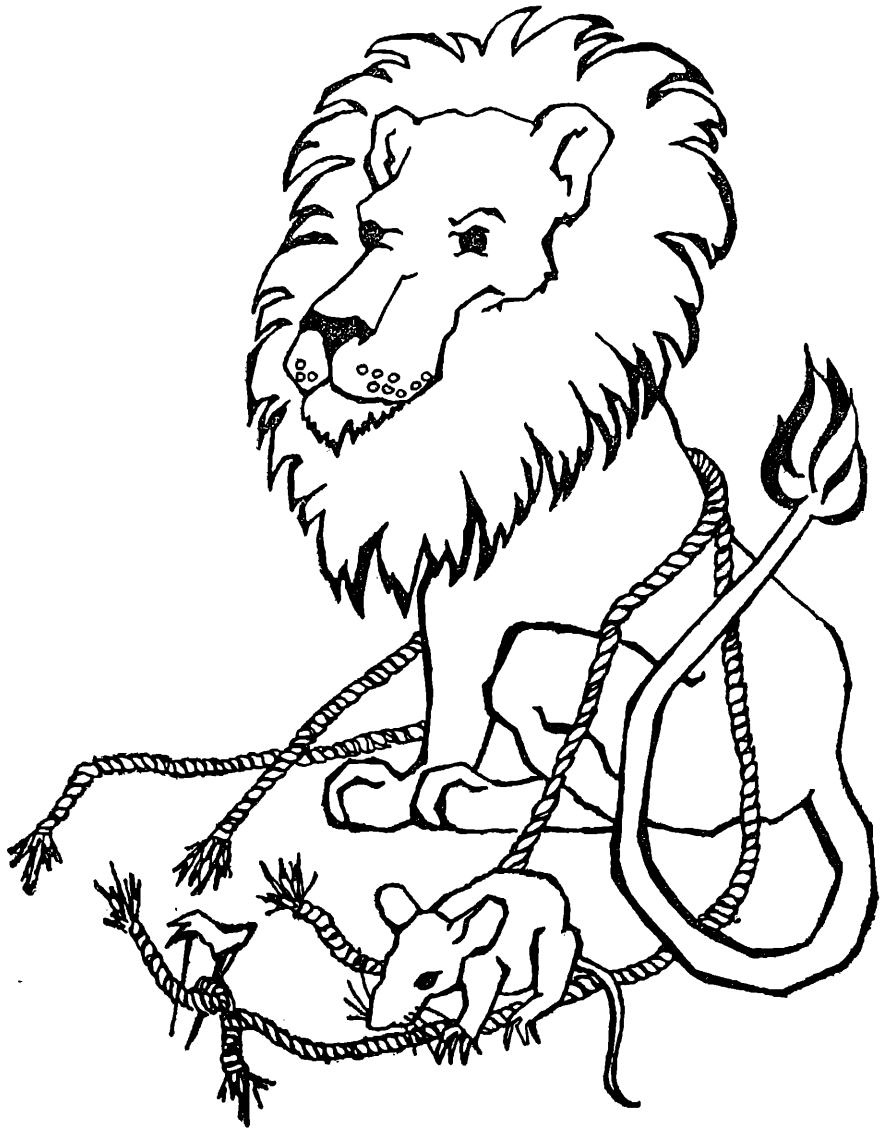
Tab moes ser se bolies: "He ser, hamke maaf kar de. Hamme daaja kar, tab ham tor bhalaai kabhie na bhoelaab. Saait êk dien aai kie ham toke bhalaai kar sakab."

Tab ser ke etna hasie lagal djab moes bole kie: "Saait ham toke ek dien bhalaai karab." Tab ser aapan pandja oethaais aur moes ke tjhor deis.

Ekaat dien baad ser bietjaarie ekgo djaal se pakaraai gail. Siekaar logan ser ke djienda maangat raha raadja ke paas ledjaai. Tab oesab ser ke ohie djaal me ekgo per me bahaan deis, tab tjal gail ekgo gaarie khodje ke.

Ekaat ghanta ke baad moes hoewa paas howat raha aur dekhies ser ketna moesiebat me hai. Tab haalie se aapan daat se djaal ke tatai soeroe karies kaate ke.

Thora der me djab siekaar log lautke aail tab dekhe ser ke rasrie kaatal hai aur ser bhaag gail hai.

Tab moes bole ser se: "Hamaar kahaana thiek raha.
Tjhota sanghatia ek dien barka mana! hoi sake hai."

Het verhaal van de spin en de vlieg.

De spin zat eens in haar hol. Plotseling kwam er een vlieg aangewandeld. De spin zei tegen de vlieg: "Wil je niet eens in mijn huis komen kijken? Ik heb een heel mooi huis. Maar je moet wel de trap op klimmen. Dan zal ik je hele mooie dingen laten zien."

Maar de vlieg zei: "Ik klim jouw trap niet op. Ik weet wat jij in je huis hebt. Denk je soms dat ik gek ben? Wie jouw huis binnen gaat kom er nooit meer uit."

De spin bedacht een list en zei: "Ik vind jou erg aardig. En in mijn keuken staat een heleboel lekker eten klaar. Kom je eten?" Maar de vlieg zei: "Nee hoor, ik weet wel wat er in jouw keuken is en ik wil niets eten."

De spin ging weg. Maar ze wist dat de vlieg wel terug zou komen. Ze maakte een web in een hoek en dekte de tafel vast om te kunnen eten. Toen ging ze naar de deur en begon een lied te zingen:

"O vlieg, je vleugels zijn als parels en zilver. Je hebt een prachtige pluim op je kop, en je ogen zijn als schitterende diamanten."

Toen de vlieg die vleeiende woorden hoorde kwam hij en bleef op een afstand staan luisteren. En terwijl de spin bleef zingen kwam de vlieg steeds dichterbij. Hij dacht alleen maar aan zijn schitterende ogen, aan z'n mooie kleren en aan de pluim op z'n kop.

Plotseling sprong de spin op z'n rug en sleepte hem mee in haar huis. En de vlieg is er nooit meer uit gekomen.

Leer uit dit verhaal dat je nooit naar iemands vleeiende woorden moet luisteren.

Het verhaal van tijger en de bliksem.

Tijger kwam eens bij de bliksem. Hij zag dat de bliksem een stok zat te maken. Tijger dacht dat de bliksem een dier was en wilde hem opeten. Hij naderde hem van achteren zodat de bliksem hem niet kon zien. Toen sprong hij bovenop de bliksem, maar hij kon hem niet te pakken krijgen.

Tijger vroeg aan de bliksem: "Ben jij sterk?" Maar de bliksem zei: "Nee, ik ben niet sterk." Tijger zei: "Dan ben ik heel anders dan jij. Ik ben zo sterk dat ik de takken van alle bomen wel kan breken. Kijk!" En hij krom in een boom en begon alle takken af te breken. Toen kwam hij weer naar beneden en begon al het gras uit de grond te rukken. Toen was hij moe en ging wat uitrusten. Hij zei: "Heb je gezien hoe sterk ik ben? 'k ben heel anders dan jij." Hij ging met zijn rug naar de bliksem toe zitten.

En wat gebeurde? De bliksem pakte zijn stok en begon te bliksemen! Plotseling begon er vanalles te gebeuren. De wind kwam op, het begon te regenen, de donder rommelde en de bliksem schitterde.

Tijger krom van angst in een boom, maar de bliksem ontwortelde de boom zodat tijger op de grond viel. De bliksem pakte hem bij een poot en zwaaide hem in het rond. Toen hij hem losliet kroop tijger onder een rots. De bliksem zag hem en sloeg op de rots zodat tijger eronderuit vluchtte. Hij krom weer in een boom, maar de bliksem ontwortelde ook die boom. Tijger kroop vlug in een hol, maar de bliksem vond hem toch wel en begon het zand weg te graven om hem eruit te halen.

Tijger kon nergens tot rust komen, overal zat de bliksem hem achterna. Door de wind en de regen had tijger het erg koud gekregen, zo koud dat hij niet

meer lopen kon. Hij rolde zich kelemaal inelkaar.

Toen de bliksem zag dat tijger zo inelkaar gerold lag ging hij naar hem toe en zei: "Heb je gezien wat ik kan doen? Ik ben ook sterk en jij bent niet de enige. Ik denk dat ik sterker ben dan jij." Tijger schaamde zich en kroop in zijn hol. Vanaf die dag zijn tijgers altijd erg bang als het bliksemt.

De stadsmuis en de distriktsmuis.

Eens ging de stadsmuis naar het distrikt om zijn broer te bezoeken. De distriktsmuis was arm en kende de gewoonten van de stad niet. Hoewel hij arm was, gaf hij toch iedereen die op bezoek kwam rijst te eten. Maar de stadsmuis vond er niets aan om alleen maar rijst te moeten eten. Hij zei: "Broer, hoe kan je toch in het distrikt blijven wonen? Kom mee, ik zal je laten zien hoe wij in de stad leven. Kom met me mee en blijf een weekje. Dan zal je ontdekken hoe het leven daar verschilt van dat in het distrikt."

Zo gezegd, zo gedaan en de twee muizen gingen op weg. Ze liepen en liepen en ze werden moe. Het was al donker toen ze bij het huis van de stadsmuis aankwamen. De stadsmuis vroeg zijn broer: "Zal ik eens wat te eten voor je halen?" "Dat is goed," zei de distriktsmuis, en de twee gingen naar binnen.

Er was een grote kamer in dat huis waar de mensen feest gevierd hadden en gegeten hadden. Er stond nog rijst, rotie, poelaurie, vlees, geroosterde mais en nog meer lekkere dingen. De twee muizen begonnen te eten.

Even later hoorden ze een kat en de distriktsmuis werd bang. Maar de stadsmuis zei: "Wees maar niet bang. Die kat kan niet binnen komen." Toen hoorde

de distriksmuis ook een hond. Maar de stadsmuis zei: "Dat is de hond die het huis bewaakt, er is niets aan de hand."

Maar plotseling ging de deur open en er sprong een grote hond naar binnen en daarachteraan ook een kat! De twee muizen sprongen naar beneden en gingen op de vlucht.

Toen ze in het hol van de stadsmuis waren aangekomen zei de distriksmuis: "Nu, broer, ik ga maar weer eens." De stadsmuis schrok en zei: "Ga je nu al?" De distriksmuis antwoordde: "Ik eet liever rijst met zout op m'n gemak dan vlees en geroosterde mais in angst." En hij ging er vandoor.

Het verhaal van de rode kip.

Er was eens een rode kip. Op een dag was ze op het erf aan het krabben en ze vond een rijstkorrel. Ze vroeg: "Wie gaat dit zaad zaaien?" De eend antwoordde: "Ik niet." En de kat antwoordde: "Ik niet." En de hond zei: "Ik niet." "Goed," zei de rode kip, "dan zal ik het doen." En ze nam de rijstkorrel en zaaide hem.

Drie maanden later was de rijst opgekomen en rijp geworden. De kip vroeg: "Wie gaat de rijst oogsten?" De eend zei: "Ik niet." En de kat zei: "Ik niet." En de hond zei: "Ik niet." "Goed," zei de rode kip, "dan zal ik het doen." En ze oogstte de rijst.

De kip vroeg: "Wie gaat de rijst dorsen?" De eend zei: "Ik niet." En de kat zei: "Ik niet." En de hond zei: "Ik ook niet." "Goed," zei de kip, "dan zal ik de rijst dorsen." En ze dorste de rijst.

Toen vroeg ze: "Wie gaat de rijst naar de molen brengen om te malen?" De eend zei: "Ik niet." En de kat zei: "Ik niet." En de hond zei: "Ik niet."

"Goed," zei de rode kip, "Dan zal ik het doen." En ze bracht de rijst naar de molen om het tot bloem te laten malen.

De rode kip vroeg: "Wie gaat er rotie bakken van deze bloem?" De eend zei: "Ik niet." En de kat zei: "Ik niet." En de hond zei: "Ik niet."

"Goed," zei de kip, "Dan zal ik het doen." En ze bakte lekkere rotie.

Toen vroeg de kip: "Wie gaat deze rotie eten?" De eend zei: "Ik wel." En de kat zei: "Ik wel." En de hond zei: "Ik wel." Maar de rode kip antwoordde: "Daar komt niets van in." Ze riep al haar kuikens bijeen en begon hen te voeren.

Wie niet werken wil zal ook niet eten.

Het verhaal van de konkoni en de schildpad.

Iedereen weet dat konkoni's hard kunnen lopen. Er was eens een konkoni die een wedstrijd wilde houden om te zien welk dier het hardst kon lopen. Hij dacht dat niemand het ooit van hem zou kunnen winnen.

Op een dag vroeg hij aan alle dieren: "Wie wil er met mij een wedstrijd houden?" De schildpad antwoordde: "Goed, dat wil ik wel." De konkoni schoot in de lach. Iedereen weet immers dat schildpadden helemaal niet hard kunnen lopen! Hij zei: "Best! Laten we die grap eens beleven. Ik zal de hele weg om je heen dansen." "Houd jij je grote mond nu maar," zei de schildpad. "Laten we liever beginnen."

Toen ze alles hadden afgesproken begon de wedstrijd. De konkoni liep zo hard dat hij de schildpad niet eens meer zag toen hij na een poosje omkeek. Hij stopte en ging een beetje slapen. Hij wist dat hij het toch van de schildpad winnen zou.

Intussen kwam de schildpad heel langzaam en met grote moeite vooruit.

Een poosje later werd de konkoni wakker en zag dat de schildpad al bijna bij de eindstreep was aangekomen. En hoe hard hij ook liep, hij kon de wedstrijd niet meer winnen.

En de schidpad zei: "Door rustig door te werken bereik je tenslotte vast en zeker wat je wilt."

Het verhaal van de krabdagoe en de sabakoe.

De krabdagoe nodigde eens de sabakoe uit om bij hem thuis te komen eten. Ze gingen met elkaar om als vrienden.

Toen de sabakoe kwam had de krabdagoe voor de grap de soep voor hem op een bord geschept. Maar de sabakoe heeft een lange snavel, hij kon de soep dus niet eten. En toen de krabdagoe z'n eigen bord leeg had, likte hij ook gauw sabakoe's soep op. En de sabakoe vertrok net zo hongerig als hij gekomen was.

De krabdagoe zei: "Het is jouw schuld niet hoor. Misschien houd je niet van dit eten." De sabakoe antwoordde: "Het geeft niet. Ik zou graag willen dat je ook eens bij mij kwam eten." Ze spraken een dag af waarop ze bij de sabakoe zouden eten.

Op die dag ging de krabdagoe naar de sabakoe. En wat had de sabakoe gedaan? Hij had het eten op tafel gezet in een fles met een lange hals. De krabdagoe begon de fles vanbuiten af te likken. Hij kon zijn snuit niet in de fles steken. Maar de sabakoe stak zijn snavel erin en at alles op.

Toen zei hij: "Ik vind het best dat jij dit eten niet eet, het is erg lekker hoor."

De lezer moet hieruit begrijpen dat wij allen de vruchten van onze daden plukken.

Het verhaal van de twee kikkers.

Er waren eens twee kikkers. Op een dag speelden ze op de rand van een emmer. In de emmer zat melk van de koe.

En wat gebeurde er? Al spelend vielen ze in de melk! Ze wisten niet hoe ze eruit moesten komen. Ze zwommen en zwommen tot ze erg moe werden. De binnenkant van de emmer was steil en glad. Ze probeerden iets te bedenken om eruit te komen. Ze vonden geen oplossing en bleven dus maar rondzwemmen. Zolang ze het maar volhielden zwommen ze in de emmer rond.

Ze werden heel erg moe en één kikker dacht: "We komen hier nooit meer uit. Ik heb geen moed meer." En hij verdronk.

Maar de andere kikker dacht: "Ik houd moed." Hij trappelde en hij trappelde en dacht: "Wie weet krijg ik nog hulp." Deze kikker verloor de moed niet, en omdat hij bleef trappelen begon de melk in boter te veranderen. En toen hij bleef trappelen werd de boter vaster.

Terwijl de boter steeds steviger werd kreeg de kikker meer hoop dat hij eruit zou komen. En toen hij zag dat de boter stevig geworden was, klom hij er gauw bovenop en sprong uit de emmer!

De betekenis van dit verhaal is: Geef de moed nooit op!

De vogel die dorst had.

Er was eens een vogel. Toen hij op een dag klaar was met al zijn werk had hij erge dorst. Hij zag een kruik met wat water erin. Er zat niet veel in, maar een heel klein beetje. Hij wilde drinken, maar het water was te laag, hij kon er niet bij. En hij

had toch zo'n dorst! Hij dacht: "Wat kan ik doen om dat water te kunnen drinken?" Hij dacht er hard over na en eindelijk vond hij een oplossing. Hij zocht steentjes en liet die in de kruik vallen. Hij zocht er een heleboel en liet ze er allemaal invallen. Op die manier kwam het water langzaam naar boven. Zo kon hij na al zijn moeite eindelijk drinken.

Dit verhaal laat zien dat wie dagelijks door blijft werken eens zijn moeite beloond zal zien.

De herdersjongen en de tijger.

Lang geleden woonde er eens een jongen in een dorp. Elke dag nam hij alle schapen van het dorp mee om ze te laten grazen. s'Morgens nam hij ze mee een eind buiten het dorp en liet ze daar grazen. Hij ging er dan bij zitten en dacht wat hij eens doen zou. Soms bedacht hij: "Laat ik vandaag eens zien hoe ver ik stenen kan gooien." Hij vond zijn werk wel fijn, maar als de schapen zo aan het grazen waren dacht hij: "Wat zal ik gaan doen?"

Op een dag bedacht hij een grap. Hij zou alle mensen van het dorp eens laten hollen. Hij begon hard te roepen: "Een tijger! Een tijger! Kom gauw! Help!" De mensen van het dorp kwamen aangehold. Sommigen hadden een stok in de hand, anderen een touw, en iedereen kwam kijken wat er aan de hand was.

Toen ze bij de jongen kwamen zagen ze dat er helemaal geen tijger was. De jongen stond hard te lachen en zei: "Ik heb jullie vandaag eens lekker laten hollen!" De dorpelingen waren erg boos en zeiden: "Dat moet je nooit weer doen. Alleen als er echt een tijger komt moet je ons roepen."

Een week later verveelde de jongen zich weer. Hij

dacht: "Ik zal ze allemaal weer eens laten hollen," en riep: "Help! Een tijger! Een tijger!" De dorpingen kwamen aangehold met stokken en touwen. Maar toen ze aankwamen zagen ze dat er niets aan de hand was. Alleen de jongen stond daar en lachte. Ze gaven hem weer een standje en gingen terug naar huis.

Twee dagen later kwam er werkelijk een tijger. Hij stal een paar schapen en begon ze op te eten. De jongen begon hard te schreeuwen: "Hollen! Hollen! Een tijger!"

De mensen in het dorp hoorden hem wel, maar ze zeiden niets en ze kwamen ook niet. Iedereen dacht dat de jongen hen weer voor de gek hield en ze lieten hun werk niet in de steek om te gaan kijken wat er was.

Een hele poos later, toen de jongen zag dat er niemand kwam, hield hij op met schreeuwen. Hij begreep dat de dorpingen hem niet meer geloofden. Nu kon hij niets doen. Hij kon alleen toezien hoe de tijger zijn schapen doodde en opat.

Uit dit verhaal kan je leren dat mensen die altijd liegen door niemand ooit meer geloofd worden.

Het verhaal van de leeuw en de muis.

Er was eens een leeuw die in het oerwoud woonde. Op een dag lag hij te slapen onder een boom. Toen kwam er een kleine muis die op zijn rug heen en weer begon te lopen. De muis was nog klein en wist niet dat een leeuw een gevaarlijk dier is.

En toen? De leeuw werd wakker en pakte de muis met zijn grote klauw en wilde hem opeten. Maar de muis zei: "Och leeuw, neem me niet kwalijk. Heb medelijden met me, dan zal ik je weldaad nooit vergeten. Misschien komt er een dag waarop ik jou een weldaad kan bewijzen." De leeuw moest hard

lachen toen de muis zei: "Misschien zal ik jou eens een weldaad bewijzen." Hij tilde zijn klauw op en liet de muis gaan.

Enige tijd later werd de leeuw helaas gevangen in een net. De jagers wilden de leeuw levend naar de koning brengen, dus bonden ze hem met net en al aan een boom en gingen een wagen zoeken.

Een paar uur later kwam de muis daar langs en zag in welke moeilijkheden de leeuw zich bevond. Toen begon hij snel met zijn tanden de touwen van het net door te knagen.

Toen de jagers een poos later terug kwamen, waren de touwen doorgeknaagd en de leeuw was verdwenen.

En de muis zei tegen de leeuw: "Mijn idee was toch wel goed. Kleine vrienden kunnen soms belangrijk worden."